

လွန်းထားထား

(စေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်သူ့ရင်ခုန်သံကျွန်မ ဂီတ

Design LNC

အခန်း(၁)

ကျွန်မအတွက်တော့ အရေးကြီးတယ်...
ကျွန်မရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့
စီစဉ်ညွှန်ကြားမှု အောက်ကနေ
ကျန်တဲ့ လူတွေက လိုက်နာပြီး လုပ်ပေးနိုင်မှ
ကျွန်မလိုချင်တဲ့ လက်ရာတစ်ခုကို
ဖန်တီးနိုင်မှာ ပေါ့...
မဟုတ်ဘူး လား...

နီယွန်

‘Creativity’

Kindness in words creates confidence.

Kindness thinking creates profoundness.

Kindness in giving creates love.

Lao Tzu (c. 604 – c.531 BCE),

From the Tao Te Ching, China.

‘ဖန်ဆင်းခြင်း’

ကြင်နာတဲ့ စကားလုံးလေးတွေက

ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ဖန်တီးပေးတယ်။

ကြင်နာတဲ့ အတွေးက လေးနက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။

ကြင်နာတဲ့ ပေးကမ်းမှုက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို

ဖန်ဆင်းပေးပါတယ်။

တော်ဟီချင်း (တရုတ်)

တော်စမ်းပါရှင်... အပိုစာသားတွေ...

ကျွန်မက ရှင့်ကို မိုးပေါ်က လမင်းကြီး

ယူပေးလို့ တောင်းတော့...

ရှင်... ယူပေးနိုင်မှာ မို့လို့ လား...

နီယွန်

Chief ဝတ်စုံ ဖြူဖွေးဆွတ်ကလေးနှင့် ဦးထုပ်ဖြူဖြူကလေးကို လဲလှယ်ပြီးသောအခါ နီယွန်သည် မြန်မာပြည်ရဲ့ နာမည်အကြီးဆုံး ဟိုတယ် Restrurant ကြီး၏ စားဖိုဆောင်ဆီသို့ တက်ကြွကြော့မော့သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ အဲဒါနီယွန်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲက ဘဝပဲ။ နီယွန် စိတ်အဝင်စားဆုံး၊ အဖြစ်ချင်ဆုံးသော ဘဝတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ ဒီဘဝကို ရဖို့ အတွက် တက်လိုက်ရတဲ့ သင်တန်းတွေ၊ ယူလိုက်ရတဲ့ Di-ploma တွေ၊ Certificatesတွေ၊ မြန်မာပြည်မှာ တင်မက စင်ကာပူ၊ တရုတ်(တိုင်ပေ)၊ မလေးရှားနိုင်ငံတွေအထိ ကြိုးစားပမ်းစား သွားရောက်လေ့လာ သင်ယူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အခု အတွေ့အကြုံတွေ ကနေ အချိန်တွေ၊ ဉာဏ်ပညာတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေကနေ နီယွန် အဖြစ်ချင်ဆုံးသော ဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရခဲ့ပြီ။ ။ ထို့အတွက် နီယွန်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူကျေနပ်၍ မဆုံး။

နုတ်ခမ်းကလေးပေါ်မှာ ရွှင်လန်းတက်ကြွသော အပြုံးကလေးနှင့် Kitchen တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ အဖြူရောင် ဝတ်စုံကိုယ်စီနှင့် စားဖိုမှူးအဆင့်ဆင့်တွေ ကြားမှာ ခပ်ဩဇာရှိ သီချင်းသံတစ်ပုဒ် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ။ လူတွေအားလုံး ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အာရုံစိုက်နေချိန်မို့ နီယွန်ဝင်လာသည် ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိ။ သီချင်းသံက တစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။ ။ သီချင်းက အခုတလော နာမည်ကြီးနေသည့် J me ၏ ပြတင်းပေါက်ဆိုသော သီချင်း ဖြစ်သည်။ ။ နားထောင်လို့ တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ။ သို့သော် နီယွန်က အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေ

စဉ်မှာ သီချင်းဆိုနေတာကို မကြိုက်။ အထူးသဖြင့် ဟင်းလျာတစ်ပွဲကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြင်ဆင်နေချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်အာရုံကလေးနှင့် ကိုယ်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လုပ်ရတာကို ပို၍ သဘောကျပါသည်။ ။ နီယွန်က သီချင်းဆိုနေသူ၏ နောက်ကျောနားမှာ သွားရပ်လိုက်ကာ...

‘သီချင်းသံ Volume လေး လျှော့ပေးပါ’

ဟု ... သီချင်းသံကို ဖောက်လောက်သော အသံကလေးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ။ သူက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးလျက်သားဖြင့်...

‘ဪ... ကျွန်တော်နဲ့ တွဲလုပ်ရမယ့် Chief အသစ် နီယွန် ထင်တယ်၊ ဆောရီးပဲဗျာ...၊ ခင်ဗျား ဝင်လာတာကို ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး... ကြိုဆိုပါတယ် နီယွန်’

ဟု ... ဆိုပြီး လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးလေသည်။ ။ နီယွန်က နှုတ်ခမ်းစေ့ရုံ အပြီးကလေးဖြင့် ပြန်၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ။ လူပုံစံကတော့ ခပ်မိုက်မိုက်၊ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် မင်းသားတစ်ယောက် ဒီဇိုင်းမျိုး ထွက်နေသည်။ ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်လုံးများ နှင့် နှစ်လိုနွေးထွေးသော အပြုံးတွေ ရှိသည်။ ။ ခက်သည် က နီယွန် ဖြစ်၏။ နီယွန်မှာ က အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ဓာတ်ကလေးက အမြဲလိုလို ရှိတတ်သည်။ ။ အလုပ်တစ်ခုခုကို တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွဲဖက်လုပ်ရမည်ဆိုလျှင်တောင် ကိုယ်က ဆရာလုပ်ရမှ။ ။ ကိုယ့်ကို သူများက ကြောသွားတာ၊ နိုင်သွားတာမျိုးဆို တစ်စက်ကလေးမှ မခံချင်။ အခုလည်း ဒီ Restaurant ရဲ့ အကြီးအကဲ Chief ရာထူးကို နီယွန်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွဲဖက် တာဝန်ယူရလိမ့်မည်ဟု နီယွန် ကြိုမသိခဲ့။ အင်တာဗျူးတုန်းကလည်း သူဌေးက ဘာမှ ပြောမထားခဲ့။ နီယွန်လက်ရာကို menu ပေးပြီး ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ခိုင်းသည် ကိုသာ စိတ်

တံပါဝင်စားစွာ လုပ်ပြပေးခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ နီယွန်ကို အလုပ်ခန့် အပ်လိုက်ကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားခဲ့တာပဲ ရှိသည်။ ။ အခုမှ တွဲဖက် chief ရှိသည် ဆိုတာကို နီယွန် သိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည် မို့ မျက် ခုံးကလေး တွန့်လိုက်ကာ...

‘ဘယ်လို... ရှင်က ကျွန်မရဲ့ တွဲဖက်လား၊ လက်ထောက်လား၊’

ဟု ... ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။ သူက နီယွန်ကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်ကာ ပခုံးတွန့်ပြလျက်...

‘ဘယ်သူက ဘယ်သူရဲ့ တွဲဖက်တွေ၊ လက်ထောက်တွေဆိုတာတွေ က အရေးကြီးလို့ လား၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ညီတူ ညီမျှ လက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး လား၊’

‘ကျွန်မအတွက်တော့ အရေးကြီးတယ်... ကျွန်မရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ စီစဉ်ညွှန်ကြားမှု အောက်ကနေ ကျန်တဲ့ လူတွေက လိုက်နာပြီး လုပ်ပေးနိုင် မှ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ လက်ရာတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်မှာ ပေါ့... မဟုတ်ဘူး လား၊’

သူက ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်သောအခါ နီယွန်စိတ်ထဲ နည်းနည်း တော့ တင်းသွား၏။ အဲဒီရယ်မောသံက ဘာလဲ။ နီယွန်ကို ရယ်မော သရော်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်လား။

‘ခင်ဗျား... ကျွန်တော့် လက်ရာကို မြည်းကြည့်ဖူးသလား နီယွန်၊’

‘ကျွန်မ ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင့်လက်ရာကို မြည်းကြည့်ဖူးမလဲ၊ စဉ်းစားပြီးတော့ ပြောလေ၊’

‘OK... ကျွန်တော်က တစ်ခုခုကို စိန်ခေါ်ရတာကို ကြိုက်တယ်၊ ဟော ... ဟိုမှာ မိန်းတွေ လာပြီ၊ ဒီအထဲက ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ dish တစ်ပွဲ

ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းကျ ရွေးပြီးချက်၊ ပြင်ဆင်၊ ခင်ဗျားချက်တဲ့ ဟင်းကိုပဲ ကျွန်တော် လိုက်ချက်ပေးမယ်၊ အဲဒီ ဟင်းပွဲနှစ်ကိုပဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုင်ပြီး မှာ တဲ့ customer ရဲ့ ရှေ့မှာ အတူတူ သွား ချပေးမယ်၊ သူ့ကို မြည်းခိုင်းပြီး သူ့ စိတ်ကြိုက် လက်ရာကို ရွေးခိုင်း၊ အ ကယ်၍ သူက ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရာကို ရွေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပဲ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ထောက်နေရာကို ဆင်းပေးမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အမိန့်နဲ့ ညွှန်ကြားသမျှကို တသဝေမတိမ်း နာခံပေးမယ်၊ ခင်ဗျားက ဆရာမကြီးလုပ်... ဟုတ်ပြီလား၊ အကယ်၍ customer က ကျွန်တော့်လက်ရာကို ရွေးခဲ့သော်...’

သူက စကားကို မဆက်ဘဲ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်လျက် နီယွန်ကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြလျက်ရှိသည် မို့ နီယွန်ကလည်း စိန်ခေါ် လျှင် ဘွာမခတ်ကြေးထဲက ဖြစ်ရာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ပြီးတော့... customer တွေ မှာ ထားသော စာရွက်ကလေးတွေ ချိတ်ဆွဲ ထားရာဆီကနေ ဟင်းလျာပွဲကို ရွေးချယ်လိုက်သည် ။ Lobster Stew ဆို သော ဟင်းဖြစ်သည် ။

‘OK...’

တခြားလူတွေကလည်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ယူထားရင်း စိတ်ဝင်စား ဖွယ် စိန်ခေါ်ပွဲကလေးကိုလည်း မသိမသာ လေ့လာအကဲခတ် စပ်စု လျက်ရှိကြသည် ။ Lobster Stew ကို စကိုင်စဉ်မှာ ပင် သူ့ဆီမှ ဩဩရှရှ သီချင်းသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည် ။

‘ဟိတ်... ကျေးဇူးပြုပြီး သီချင်းမဆိုစမ်းပါနဲ့ ၊ ကျွန် မ အာရုံပျက် တယ်’

ဟု ... နီယွန်က လှမ်းအော်လိုက်တော့ သူက နှုတ်ခမ်းကို မွဲလျက် ပ

ခုံးတွန့်ပြကာ...

‘ဆောရီးပဲဗျို့...၊ ကျွန်တော်က ဟင်းချက်ရင် သီချင်းဆိုပြီးမှ ချက်ရတာ ဈာန်ဝင်စားတယ်၊ စိတ်ပါဝင်စားရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေ အားလုံးကို မေးကြည့်’

‘အိုး...’

နီယွန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ သူက ခပ်တည်တည်ပင် သီချင်းသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖြင့် ဟင်းပွဲကို ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်လျက် ရှိသည်။ နီယွန်သည် သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အမြင်ကတ်ကြည့်မရ ဖြစ်သွားလျက် မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကာ ဟင်းပွဲကို ပြင်ဆင်လေသည်။ ပထမဆုံးနေ့မှာ တင် အခုလို စိန်ခေါ်ပွဲကလေးနှင့်ရော၊ စိတ်တိုင်းမကျစရာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှင့်ပါ တွေ့ကြုံခွင့် ရလိုက်သောအခါ နီယွန် မျှော်လင့်အိပ်မက်ခဲ့သော ဘဝသည် လက်တွေ့မှာ ထင်ထားသလောက် မလွယ်ကူပါလားဟု ... သိလိုက်ရသည်။ သူ့ရဲ့ သီချင်းသံကြီးကို တော်တော်ပဲ သည်းညည်းခံရလေသည်။ ဒီမီးဖိုဆောင်ထဲရှိ ကျန်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အားလုံးကတော့ သူ့ရဲ့ အသံကို နေ့စဉ် နားဆင်စရာ သောတပဒေသာတစ်ခုလိုပင် နေသားကျ ရိုးအီနေပြီမို့လား မသိ။ အေးအေးဆေးဆေး ရှိကြသလောက် နီယွန် အတွက်တော့ အတော့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာပင်။

ဒီလိုနဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာမှာ Lobster Stew သည် ပန်းကန်ကြွေပြားနှစ်ချပ်ထဲမှာ လှပစွာ စားချင်စဖွယ် ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်လျက်။ နီယွန်နှင့် သူသည် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်လိုက်ကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိန်ခေါ်လိုသော အပြုံးကလေးတွေ ကိုယ်စီ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ထူးထူးခြားခြားပင် waiter ကလေးကို ဦးဆောင်

လမ်းပြစေပြီး chief နှစ်ဦးကိုယ်တိုင် ဟင်းလျာပန်းကန်ကြီးတွေ ကိုင်လျက် မှာ ထားသော customer ရှိရာ စားပွဲဆီ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာပို့ပေးသဖြင့် customer က တအံ့တဩ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ။

‘အထူး အစီအစဉ်ကလေး တစ်ခုပါခင်ဗျာ၊ ဒီဟင်းပွဲနှစ်ပွဲစလုံးကို စိတ်တိုင်းကျ မြည်းကြည့်ပြီးမှ ကြိုက်တဲ့ ပွဲကို ရွေးချယ်ပေးရုံပါပဲ’

ဟု ... သူက ချိုမြသော အပြုံးဖြင့် ဆိုတော့မှ customerက သဘောပေါက်သွားကာ ဟင်းပွဲနှစ်ပွဲကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဂရုတစိုက် မြည်းလျက် ရွေးချယ်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ။ သို့သော် သူ မအောင်မြင်ပါ။ ။

‘ဟာ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ နှစ်ပွဲစလုံးက အရသာ အတူတူပဲ၊ လက်ရာ အတူတူပဲ၊ နှစ်ပွဲစလုံး ကောင်းတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် တစ်ပွဲကို ရွေးပြီး ကျန်တဲ့ တစ်ပွဲကို လက်လွှတ်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရမှာ ကိုတောင် မရွေးရက်ဘူး၊ နှစ်ပွဲစလုံးကို ကြိုက်တယ်ဗျာ’

ဟု ... ဆိုသဖြင့် နီယွန်တို့ နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြပြန်သည်။ ။

‘ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်၊ တစ်ပွဲပွဲကိုတော့ ရွေးပေးပါ။ ဒီဟင်းပွဲ နှစ်ပွဲရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အဆုံးအဖြတ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ ပါ၊ အဲဒီ အဆုံးအဖြတ်က ရှင့်အပေါ်မှာ မူတည်နေလို့ ပါ’

နီယွန်ကမနေနိုင်စွာ အပြုံးကလေးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သောအခါ customer ကလည်း တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိကာ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာပေးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ကုပ်လျက် ဟင်းပွဲနှစ်ပွဲကို အလေးအနက် ပုံစံမျိုးဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မြည်းကြည့်ပြီးသောအခါ...

‘ကောင်းပြီဗျာ... ရွေးဆိုတော့လည်း ရွေးရတော့မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိ
ပ်သာလွန်းလို့ ရွေးရတာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်၊ တကယ်ကို လက်ရာ
ချင်းက အတူတူပါ။ ကျွန်တော် ဒီတစ်ပွဲကို ရွေးလိုက်ပါမယ်’

Customer ရွေးလိုက်သော ပန်းကန်က နီယွန်နုလုံးသားကို ဖြတ်
ရိုက်ပစ်လိုက်သလိုပင်။ နီယွန် ရင်ထဲ လုပ်ခနဲ ခါသွားသလောက် သူက
တော့ ဘာမှ မထူးခြားသလို အကြည့်မျိုးဖြင့် နီယွန်ကို တစ်ချက် လှမ်း
ကြည့်ကာ customerကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး ကိုယ်ကို ညွတ်
လျက်နှုတ်ဆက်ကာ အသာအယာပင် ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ customer
၏ အရွေးမခံလိုက်ရသော ပန်းကန်ကို ပြန်ယူလာခဲ့မိစဉ်မှာ တော့
နီယွန်ရင်ထဲမှာ ရှက်ခြင်း... မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ ပထမဆုံးနေ့
မှာ ဦးအချိုးခံလိုက်ရသလို နာနာကျင်ကျင်ကြီး ခံစားနေရသည်။ ထို
အချိန်ကစပြီး သူ့ကို ပို၍ မုန်းသွားမိကာ အငြိုးလို့ အမည်တပ်လျှင်ရ
သော အစိုင်အခဲတစ်ခုက ရင်တွင်းမှာ စတင်၍ အမြစ်တွယ်ခဲ့သည် ထင်
ပါရဲ့။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မရနိုင်တော့စွာ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်
အဖြစ် အလိုလို စစ်ခင်းကြေညာမိပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ကို သူကတော့
သတိထားမိဟန် မတူပါ။ သူ စိန်ခေါ်လိုက်သောပွဲမှာ သူ အနိုင်ရလိုက်
သည့် အကြောင်းကိုလည်း ထပ်ပြီးတော့ မပြောပါ။ kitchen ထဲရှိ လူ
တွေအားလုံးကတော့ ပထမဆုံးနေ့မှာ တင် နီယွန် ဦးကျိုးသွားရသော
အဖြစ်ကို ရိပ်မိသိရှိသွားကြသော်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်လျက် တ
ပျော်တစ်ပါး တရင်းတနှီးပင် ရှိကြသည်။

နီယွန်ကတော့ သူကလွဲပြီး အားလုံးကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပင် တုံ့ပြန်
ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း နီယွန် ဒီအလုပ်၊
ဒီရာထူးကနေ ဘယ်လိုမှ မစွန့်ခွာနိုင်။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေသမျှ နေ့စဉ်
နှင့်အမျှ သူနှင့်အတူ တွဲ၍ မကြားချင်သော သူ့ရဲ့ သီချင်းသံကြီးကို ဘယ်

လိုသည်းညည်းခံမှုမျိုးဖြင့် ခံရဦးမည် မသိ။ အရှုံးဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ လက်ခံချင်ခဲ့သော နီယွန်ကလည်း နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကို ထပ်ပြီး စိန်ခေါ်ပြိုင်ဆိုင်ဖို့ တေးမှတ်ထားလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ မီးဖိုဆောင်အတွင်း တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသော menu စာရွက်က လေးတွေကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ယူပြီး စိတ်တိုင်းကျ ထက်သန်တက်ကြွစွာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် ပေးနေမိတော့သည် ။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ သူ နီယွန်ကို လှမ်းပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေတာကိုလည်း နီယွန်က ရိပ်မိပြီးသား။ သို့သော် သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်အာရုံထဲ ကိုယ် စွာနဝင် စားနေလိုက်သည် ။ ကိုယ် ဝါသနာပါ ရူးသွပ်လွန်းသော အလုပ်မို့ ပင်ပန်းရကောင်းမှန်းပင် မသိလိုက်ရဘဲ ည ဆယ်နာရီ ထိုးသွားသည် ။ မှာ သော ဟင်းပွဲတွေလည်း စဲသွားပြီမို့ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ စောစောက ရှုပ်ယှက်ခတ် ဆူညံနေတာတွေလည်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။ သိမ်းစရာရှိတာလေးတွေ သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ နီယွန်သည် အဝတ်လဲခန်းသို့ ဝင်ကာ အဝတ်အစား ပြန်လဲရသည် ။ ခုမှ ပဲ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာကိုက်ခဲလျက် ရှိတာကို သတိထားမိကာ ဇက်ကလေးကို တဖျောက်ဖျောက် မြည်အောင် ချိုးလိုက်မိသည် ။ အိမ်ကျရင် ရေနွေးနွေးကလေး စိမ်ချိုးလိုက်လို့ ကတော့ ဇိမ်ပဲ။

Hotel ၏ အနောက်ဘက်မှာ ရပ်ထားသော နီယွန်၏ Volks Wagen ကားပန်းရောင်ကလေးပေါ် တက်ကာ စက်နှိုးနေချိန်မှာ ပဲ တဖုတ်ဖုတ် ပြေးလာသော ခြေသံကို ကြားရပြီး နီယွန်ကား ပြတင်းဘေးမှာ မျက်နှာတစ်ခု ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည် ။

‘အတော်ပဲ နီယွန်... ကျွန်တော် အကူအညီလေး တစ်ခု တောင်းချင်လို့’

နီယွန်သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့မှ ခုနက အရှုံးကို ချက်ချင်းပင် ပြန်သတိရသွား၏။ မျက်မှောင်ကလေး ချီပြီး မေးဆတ်ပြ လိုက်တော့ သူက...

‘ကျွန်တော် ကားကြုံလိုက်ခဲ့ချင်လို့ ပါ။ ကျွန်တော့် ပြိုင်ဘီးက လေမ ရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်သူနောက်ပြီး လျှော့သွားတယ် မသိဘူး၊ ဘတ်(စ်) တွေ လည်း ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး၊ နီယွန်က ဘယ်ကိုပြန်မှာ လဲဟင်၊ ကျွန် တော့်အိမ်နဲ့ အနီးဆုံး နားလောက်ထိ လမ်းကြုံလိုက်ခဲ့ပါရစေနော်’

ဟု ... သူနှင့် နီယွန်ကြားမှ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို တရင်းတနှီးကြီး အ ကူအညီ တောင်းနေသောအခါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း ဖြစ်နေ သောကြောင့် နီယွန်မှာ ငြင်းရခက်ကြီး ဖြစ်နေသည် ။ နီယွန်အတွက်က တော့ ဘာမှ အပန်းကြီးမသွားပေမဲ့ သူ့ကို အလိုလိုနေရင်း အမြင်ကပ် သော စိတ်က ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်သွားခဲ့ပြီးသားမို့ တင်မခေါ်ချင်။

‘ရှင်ကလည်း ဒီလောက် နာမည်ကြီး Restaurant ရဲ့ Chief လုပ်နေ ပြီးတော့ ကားလေးတစ်စီးတောင် မစီးနိုင်ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မက စမ်းချောင်းဘက်ပြန်မှာ ၊ ရှင်နဲ့ လမ်းကြုံမယ် မထင်ဘူး...’

‘ဟောဗျာ... ကျွန်တော်လည်း စမ်းချောင်းဘက်ပဲ ပြန်မှာ ဗျ၊ လိုက်ပါ ရစေနော်...၊ နီယွန်မှ မခေါ်ရင် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြန်နေရမှာ ၊ T axi တွေကလည်း ဒီအချိန် အရမ်းဈေးအော်မှာ ’

နီယွန်သည် သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ချီလိုက်ရင်း...

‘ကဲ ... တက်တက်’

ဟု ... မခေါ်ချင့် ခေါ်ချင်သံဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ခေါ်လိုက်ရ သည် ။ သူက ပျော်ရွှင်သွားဟန်ဖြင့် ဘေးခုံမှာ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်သည် ။

‘ကျေးဇူးပဲ နီယွန်ရယ်... ကျွန်တော် အလကား လိုက်မစီးပါဘူး၊ နီယွန် ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ခုခု ပြန်တောင်းလေ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါမယ်’

‘တော်စမ်းပါရှင်... အပိုစာသားတွေ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို မိုးပေါ်က လမင်းကြီး ယူပေးလို့ တောင်းတော့ ရှင် ယူပေးနိုင်မှာ မို့လို့ လား’

နီယွန်က ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ အသံဖြင့် သူ့ကို ပြောလိုက်ရင်း ကားကို ဆောင့်၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။ မှတ်မှတ်ရရပင် ထိုညက လပြည့်နေ့မို့ ထူးထူးခြားခြားပင် ကောင်းကင်ပြာပြာထက်မှာ လမင်းကြီးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ရွန်းစိုတောက်ပ လင်းဖြာလျက်ရှိသည် ။ သူက သူ့မူပိုင် အကျင့်တစ်ခုခု ယူဆရသည့် ပခုံးတွန့်ရုံကလေးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်လေသည် ။ နီယွန်က သူနှင့် စကားစမြည် ပြောမနေချင်သောကြောင့် ကား CD Player ကိုပဲ ဖွင့်လိုက်သည် ။ Rihanana ၏ take a bow ကလေးက ချိုမြသြ ရှုစွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ဒီလိုနှင့် စမ်းချောင်းဘက်ရောက်လာတော့...

‘ကဲ... ရှင် ဘယ်မှာ ဆင်းမှာ လဲ’

ဟု ... နီယွန်က လှမ်းမေးလိုက်သည် ။ သူက အိပ်ပျော်လုလု ရှိသွားဟန်မှ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ...

‘ဟား... ရပြီ... ရပြီ နီယွန်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလမ်းမပေါ်မှာ ပဲ ချပေးခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကို လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရပြီ’

‘ပြီးရော...’

နီယွန်က ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည် ။ သူ ကားပေါ်မှ မဆင်းခင် သူ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ဘူးကလေး တစ်ဘူးကို ထုတ်ယူကာ နီယွန်ဆီကို လှမ်းပေးရင်း...

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ လက်ဆောင်ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ နီယွန်အတွက် အိပ်ရာဝင်ခါနီး အချိန် အသုံးတည့်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲ နီယွန်...’

ဟု ... ပြောပြီး ဆင်းသွားလေသည်။ ။ ဘူးကလေးကို ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း တင်လိုက်ပြီး နီယွန် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ နီယွန်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်က မိသားစုတွေ အိပ်ကုန်ကြသည်။ ။ တစ်ခန်းထဲ အတူအိပ်သော ညီမလေးပင် ဟောက်သံမှန်မှန် ပေးလျက် အိပ်မောကျနေပြီ။

နီယွန်က အဝတ်အစားလဲကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး ရေနွေးပူပူကလေး စိမ်ချိုးလိုက်တော့မှ ပင်ပန်းညောင်းညာနေသမျှတွေ ပြေလျော့သက်သာသွားသလိုရှိကာ ဗိုက်ထဲက ဆာလာသလိုရှိသည်။ ။ ညတော်တော် မိုးချုပ်နေပြီမို့ heavy ကြီးလည်း မစားချင်။ အသီးအနှံကလေးတွေပဲ စားတော့ဖို့ စိတ်ကူးကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အခုမှ ဟိုတစ်ယောက် ပေးလိုသော ဘူးကလေးကို သွားသတိရလိုက်ကာ အခန်းထဲ ပြန်ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ထိုခဏမှာ မျက်ခုံးကလေးတွေ ပင့်သွားလျက် နီယွန် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးသွားရသည်။ ။ ဘူးကလေးထဲမှာ စတော်ဘယ်ရီ၊ ပန်းသီး၊ သခွားမွှေး၊ ဖရဲ၊ နာနတ်၊ လိမ္မော်... စသော အသီးအနှံ အရောင်စုံစုံလင်လင်တွေကို လှပစွာ ပုံဖော်စီချယ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဒါကိုတော့ဖြင့် နီယွန် မငြင်းဆန်နိုင်တော့။ အဆင်သင့်ထည့်ထားသော ကော်ခက်ရင်းကလေးဖြင့် တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ခပ်သွက်သွက် ထိုးစိုက်စားပစ်လိုက်ပြီး ရေတစ်ခွက် မော့လိုက်သောအခါ ရင်ထဲမှာ ချုံမြိန်နွေးထွေးစွာဖြင့် ဗိုက်ပြည့်ရောင့်ရဲ ကျေနပ်သွားလေသည်။ ။ ဒီလိုကျတော့လည်း ဒီလူ မဆိုးဘူးပဲ။ အိပ်ရာထဲ ဝင်လှလိုက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ခါနီး စာလေးဖတ်ပြီးမှ အိပ်ပျော်လေ့ရှိသူပီပီ Self & Spirt ဆိုသော စာအုပ်ထူထူကလေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ ။ ဖတ်

လက်စ စာပိုဒ်ကလေးတစ်ခုက မျက်ဝန်းထဲသို့ လှပ စီရီစွာ တိုးဝင်လာခဲ့
လေသည်။ ။ ‘Creativity’ တဲ့ ။ Kindness in words creates confidence.

Kindness in thinking creates profoundness.

Kindness in giving creates love တဲ့ ...။
